

LUKU 1

"EI KÄY", Mateo tokaisi kädet päättäväisesti puuskassa. "Kiitos vain, mutta en kaipaa painajaisia koko loppuviikoksi."

"Äh, älä viitsi liioitella", Taylor tuhahti ja murtajautti silmiään. "Se on pelkkä *laite*."

"Kauhujen kartano ei ole 'pelkkä laite'", Mateo sanoi lujasti. "Pikemminkin kidutusväline."

Taylor kääntyi Zarin puoleen ja huokaisi turhautuneesti. "Voisitko mitenkään sanoa hänelle, että hänen käytöksensä on älytöntä? Ja nopeasti, kiitos. On jo pimeää, ja puisto suljetaan pian."

”Öh...” Zari puri huultaan. Hän inhosi kaverusten riitoja, etenkin, koska joutui aina erotuomariksi. Hän kääntyi Mateon puoleen. ”Minä menen. Voit jättää tämän väliin.”

Mateo tuijotti Zaria neuvottomana. Paksut, ruskeat hiukset kehystivät hänen kasvojaan kuin taidokas moppi, kuten olivat tehneet joka päivä siitä lähtien, kun hän oli ymmärtänyt hiusvahan erinomaisuuden. ”Hyvä on, mennään. Sittenpä hän se on ohi.”

Ystäväkolmikko pujotteli väkijoukon halki paikkakunnan omassa huvipuistossa Riemulandiassa. Kaukana heidän edessään paksun metsikön suojissa häämöttivät goottilaisen kartanon ääriviivat. Pian he saapuivat tekokivistä kyhätylle, sammaloituneelle kaariportille, johon oli taiteiltu karmivin kirjaimin sanat *Kauhujen kartano*. Rujot hirviöpatsaat kyykkivät portin molemmin puolin ja näyttivät heille kieltään tylpiksi viilattujen hampaidensa välistä. Tekosalama välähti käkkyräisten

puiden yllä, ja kätkeytyistä kaiuttimista kajahti kummea ukkosenjyrähdys, joka väreili rinnassa asti.

Mateon silmät laajenivat. ”Tulen vielä katuun tänne.”

”Pelko pois”, Zari rauhoitteli ja taputti hänen käsivarttaan. ”Taylor hoitaa hirviöiden listimisen puolestamme.”

He kiiruhtivat sisään portista asettuakseen jonoon. Kyllästyneen näköinen työntekijä sulki sisäänkäynnin ketjulla heidän takanaan. ”Ehditte viime tipassa”, hän totesi kuin toivoen, etteivät he olisi ehtineet. ”Illan viimeinen kierros.”

”Jess!” Taylor hihkaisi ja leiskautti vaaleaa poninhäntäänsä. ”Päivä on ollut mahtava. Onneksi päätimme lähteä tänne.”

Mateo kurtisti kulmiaan. ”Tuntui ikävältä valehdella isälle.”

”Et sinä varsinaisesti *valehdellut*”, Taylor korjasi. ”Et vain saattanut häntä ajan tasalle muuttuneista suunnitelmistamme.”

”Ai, niin kuin Zari ja minä emme ’saattaneet vanhempiamme ajan tasalle’ siitä, että äitisi ja isäsi ovat poissa kaupungista?” Mateo huomautti. ”He eivät olisi koskaan päästäneet meitä luoksesi yöky-lään, jos olisivat tiedäneet, että olemme kolmisin.”

”Laadimme suunnitelman yhdessä, joten riita poikki”, Zari aneli.

Mateo nyökkäsi vastentahtoisesti. Kauhujen kartano kohosi kaukana matalan kukkulan laella ja kylpi kolkossa, vihreässä valossa kuin sekopäinen sammakko. Mateo silmäili tekosuota, joka piti ylittää päästäkseen kartanoon. ”Minulle riittäisi pelkkä kauhutalo. Kuka kaipaa vielä karmeaa suotakin?”

”Keskity nauttimaan popcornin tuoksusta”, Taylor kehotti ja hengitti syvään. ”Zari ostaa meille popparit ajelun jälkeen.”

Zari nauroi. ”Sen kun näkisi.” Jono mateli eteenpäin, ja hän tuijotti niska kenossa pahaenteisen näköistä kartanoa. ”Mahtoikohan alkuperäinenkin näyttää tuolta?”

”Mikä alkuperäinen?” Mateo kysyi.

”Hezekiel Kalman lukaali”, Zari täsmensi.
”Tiedäthän – se, jonka pohjalta kauhutalo rakennettiin.”

”Kuka on Hezekiel Kalma?” Mateo kysyi.

”Et ole tosissasi!” Taylor heitti häneen ällistyneen silmäyksen. Sitten hänen ilmeensä pehmeni. ”Ai niin, sinähän et olekaan kotoisin täältä. Et tunne kaupunkimme historiaa kaikessa pitkäväteisyydessään.”

Zari niiskautti loukkaantuneesti. ”Ei se ole pitkäväteinen. Vai onko legenda kadonneesta kuolneiden manaajasta muka tylsä?”

”Mistä lanaajasta?” Mateo kummasteli.

”*Manaajasta*”, Zari korjasi. ”Tyypistä, joka opiskelee mustaa magiaa.”

”Niinkö se Hezekiel sitten teki?” Mateo kysyi.

”Legendan mukaan kyllä”, Zari vastasi. ”Noin sata vuotta sitten Hezekiel Kalma eli kartanossaan täsmälleen nykyisen huvipuistolaitteen paikalla.

Huhuttiin, että hän oli vihkiytynyt mustaan taikuteen. Hän kaivoi jopa ruumiita läheiseltä hautausmaalta ja yritti herättää ne kuolleista.”

Mateo värähti. ”Miksi *kukaan* haluaisi herättää kuolleita?”

”Runossa väitetään, että hän halusi hallita maailmaa”, Taylor sanoi.

”Missä runossa?” Mateo kysyi.

”Hei, Zar, tehdään se taputusjuttu, jooko?” Taylor innostui ja siirtyi Zaria vastapäätä. He taputtivat käsiään rytmikkäästi yhteen ja messusivat:

*”Kartanossa, kukaties,
eli kuolematon mies.
Ruumiit eläviksi taikoi,
maata hallita hän aikoi.
Nimi vain jäi jäljelle –
Hezekiel, muista se!”*

Taylor ja Zari lysähtivät toisiaan vasten ja hekkottivat hillittömästi.

”Opetanko sen sinullekin?” Taylor kysyi Mateolta saatuaan puhekykynsä takaisin.

Mateo hymähti. ”Ei tarvitse, kiitos.”

Viimein he pääsivät jonon kärkeen ja astuivat hökkeliin, joka oli naamioitu lahonneeksi venevajaksi. Sumu pyörteili maanrajassa ja kutitti heidän nilkkojaan. Kattoparruista riippui kookkaita tekolepakoita, joilla oli punaiset nappisilmät. Joka suunnasta tuntui kantautuvan kolkkoja urahduksia ja outoa kuisketta, jotka sekoittuivat muihin äänitehosteisiin: kaskaiden sirinään, härkäsammakoiden kurnutukseen ja veden liplatukseen. Venevajassa ei ollut etuseinää, joten Zari näki kolkon kartanon kohoavan sumusta suon vastakkaiselta laidalta. Hänen hymynsä hyytyi, ja hän nyki hermostuneesti yhtä lyhyistä, tiukoista kiharoistaan.

Heidän vieressään vedessä kellui pieni, litteäpohjainen vene. Veneen perässä seiso i hahmo, joka

oli kääriytynyt ryysyiseen, ruskeaan kaapuun ja puristi pitkää sauvaa kourillaan. Hupun kätköissä kiiluivat vihreät silmät. Sitten spottivalo räpsähti päälle ja valaisi hahmon kasvot. Tai pikemminkin... *kasvottomuuden*. Hupun alta paljastui kellastunut pääkallo, joka irvisti heille.

”Yök!” Mateo henkäisi rajusti ja kääntyi pois.

”Kuka rohkenee pyrkiä Kauhujen kartanoon?” luuranko kysyi, ja sen leuka liikkui jäykästi nauhoitetun puheen tahdissa. ”Olette taatusti urheita... tai typeriä! Päästäksenne perille joudutte ylittämään Kammosuon ja kohtaamaan sen vaarat. Jos onnistutte, kartanon asukkaat toivottavat teidät tervetulleiksi. Heistä on suorastaan *herkullista* saada päivällisvieraita... mieluiten puoliraakana!” Luuranko osoitti heitä luisevalla sormellaan. ”Kauhujen kartanon tutkiminen vaatii kaiken rohkeutenne. Inhottavia yllätyksiä vaanii jokaisen nurkan takana. Nähdään, kun palaatte... *jos palaatte!*” Luuranko puhkesi mielipuoliseen kähätykseen ja vaiken, kun spottivalo sammui.

Laitteen käyttäjä retkotti jakkaralla seinään nojaillen ja viittoi heitä eteenpäin irrottamatta katsettaan puhelimestaan. ”Ei kuvia eikä videoita”, tyttö toittotti värittömällä äänellä ja osoitti seinälokerikkoja. ”Pankaa puhelimenne tuonne ja ottakaa avain. Voitte noutaa ne ajelun jälkeen. Nouseminen vaunusta on ehdottomasti kielletty. Nauttikaa matkasta.”

He jättivät puhelimensa tyhjään lokeroon ja kapusivat vaunuun. Se nytkähti liikkeelle ja liukui suon hämyyn. Taylor hihkui innostuksesta. Mateo näytti pahoinvoivalta.

”Piristy, Matty. Tämä on pelkkä huvipuistolaitte”, Taylor sanoi. ”Mitä pahaa täällä muka voisi tapahtua?”